

'Ook beroerde omgangsvormen zijn psychisch geweld'

Maar liefst zes procent van de VU-medewerkers staat bloot aan pestgedrag en psychisch geweld op de werkvloer. 'Intimidatie valt daar ook onder', zegt Annemarie Kneppers.

DOOR PETER BREEDVELD

Veel VU-medewerkers krijgen te maken met 'ongewenst gedrag', blijkt uit een werkbelevingsenquête van de VU. Wetenschappelijk wangedrag, vooral door studenten, en pesten komen het meeste voor. Hoe representatief is dat onderzoek? "De enquête is verstuurd aan 4.355 medewerkers, van wie 57 procent het vragenformulier heeft ingevuld. Dat is een goed resultaat. De uitslag is dus behoorlijk representatief."

Welk psychisch geweld is dat precies?

"Dat is lastig te bepalen omdat in het verslag geen onderscheid wordt gemaakt tussen pesten en psychisch geweld. Het kan gaan om mensen die zich geïntimideerd voelen door hun leidinggevenden of om beroerde omgangsvormen van collega's. We hebben er nog een extra analyse op losgelaten, maar daarmee hebben we alleen maar boven tafel kunnen krijgen dat het op sommige afdelingen wat vaker speelt dan op andere."

Welke afdelingen zijn dat? "Het komt relatief vaker voor aan de faculteiten Aard- en Levenswetenschappen, Sociale Wetenschappen en de diensten Facilitaire

Campus Organisatie, HRM, Arbo & Milieu en de bibliotheek. Maar de verschillen zijn niet extreem."

Toevallig vooral de clubs die met forse reorganisaties te maken hebben gehad. "Sommige wel, ja. Dat is ook nog een mogelijkheid: dat medewerkers die lange tijd in onzekerheid waren over hun baan, dat als psychisch geweld

Annemarie Kneppers

Werkbelevingsenquête VU

> Van alle VU-medewerkers heeft 6,7% te maken gehad met wetenschappelijk wangedrag, vooral door studenten (4,6%), maar ook door hun direct leidinggevende (2%).

> Vier procent van de medewerkers is slachtoffer geweest van diefstal. Twee procent heeft te maken gehad met diefstal van collega's.

> Ook discriminatie komt voor: 2,7% klaagt erover. 0,8% heeft te maken gehad met discriminatie door leidinggevenden, evenzoveel medewerkers klagen over discriminatie door collega's en een half procent meldt discriminatie door studenten.

> Meppen, sjorren, krabben, broodtrommeltjes naar hoofden gooien: fysiek geweld bij 1,8 procent.

> Seksuele intimidatie speelt bij 0,9 procent van de medewerkers.

hebben ervaren. Je hoort het ook van mensen die onder tijdelijk contract werken. Dat kan enorme psychische spanningen opleveren."

Er werd ook vaak gepraat over de 'angstcultuur' die aan de VU zou heersen. Heeft die er iets mee te maken? "Ik denk het niet, als je ziet hoeveel mensen melding maken van ongewenst gedrag. Bij een echte angstcultuur zouden niet zoveel medewerkers bij hun leidinggevenden gaan klagen. Van de mensen die ongewenst gedrag hebben ervaren, is 53 procent naar een direct leidinggevende gestapt. Als de leidinggevende degene was die het ongewenste verdrag vertoonde, heeft 21 procent dat gemeld bij een vertrouwenspersoon."

En hoe worden die klachten afgehandeld? "Het grootste deel van de klagers is tevreden over de afhandeling."

Op 1 juni is minister Asscher een landelijke overheidscampagne gestart tegen pesten op de werkvloer. Een kwart van alle werknemers is weleens gepest.

Reageren?
Mail naar redactie.advalvas@vu.nl.

FOTO: PETER JANSSEN

No Shame

Roos van Rijswijk

In de verzenkende hitte van een metrostel zweette men zijn werkdag uit. Ik zat aan het gangpad en schuin tegenover mij, aan de andere kant, zat een jonge vrouw als enige te glimlachen. Ze had een zomertuitje aan en, net boven de rand van dat afzakkende truitje, een ontblote borst. Het was een prachtige borst; stevig maar niet nep, een lieve zachte tepel, alles in de juiste kleurschakering en in een perzikhuidje verpakt. In andere omstandigheden had ik er mijn tanden in willen zetten, maar dat kwam niet eens in mij op. Ik vreesde namelijk dat de vrouw, die niet doorhad wat er aan de hand was, ten prooi zou vallen aan de fotograferende medemens.

Het is geen onbekende angst, en hij steekt vooral op bij mensen die bang zijn dat ze op internet terecht komen. Zelf hang ik het *no shame*-principe aan. Als ik aan het strand zit en mijn zwembroek wil verwisselen voor iets drogers, ga ik niet moeilijk doen met handdoekjes die afvallen precies als ik op één been sta, waardoor het hele strand zo'n beetje naar

binnen kan kijken. Dan maar een blote reet. Ik weet vrij zeker dat mijn billen niet *viral* zullen gaan. Net zo min als mijn borsten, waar je - als je je er op voyeursafstand van bevindt - verdomd goed voor moet inzoomen. Maar ja, bedacht ik terwijl ik subtiel de aandacht van de vrouw probeerde te trekken; dat is natuurlijk op het strand. Daar word je om de oren geslagen met bloot, er zijn zelfs naaktstranden. En ik herinnerde mij de enige keer dat ik in m'n blootje een duik nam aan zo'n strand. Het was onverwacht waanzinnig heet en ik maakte eigenlijk alleen een wandeling. Toen ik over het naaktstrand liep, werd de verleiding te groot: ik kleedde me dicht bij de branding uit en zwom. Weer aan land stond er een naakte man bij mijn hoopje kleren. Hij zette zijn handen in z'n zij, duwde zijn penisje iets vooruit en begon over het weer, waarop ik sneller dan het licht mijn broek weer aanhad. Vervelend, maar die man had in ieder geval - tenzij hij hem in geheime openingen had verstopt - geen telefoon bij zich. No shame: schamen

Hij zette zijn handen in z'n zij, duwde zijn penisje iets vooruit en begon over het weer

doe ik me voor een verkeerd geplaatste opmerking. Aan mijn lijf kan ik werkelijk niet zoveel doen. Maar misschien heb ik (figuur wandelende tak en genoeg lichaamsbehaaring om de delicate delen aan het oog te onttrekken) makkelijk praten. Inmiddels had ik de aandacht van die arme vrouw. Ze keek naar beneden, maakte van haar mond een 'o' en deed haar trui goed, lachte, verschoot niet eens van kleur - iets wat ik in zo'n situatie toch wél zou doen. Nogmaals: het verschil tussen strand en metrostel. Aan de vrouw en borst dacht ik niet meer, tot ik haar dagen later weer zag in een airco-metro vol forensen met kippenvet. Zij zat er precies zo bij als de vorige keer. Een brede glimlach en expres een blote tiet. Waar ik bij een nakende piemel alarm had geslagen, draaide ik nu huichelachtig de andere kant op en keek ik naar buiten, de voorbijschietende stad over. Ik hoopte haast voor haar dat ik de enige was.

Reageren? Mail naar redactie.advalvas@vu.nl.